

Puikkelehdin tunturikoivujen ja vehreiden pajupöheikköjen välistä kauniisti solisevan tunturipuron rannan viertä. Pajulintu kajauttaa pirteän, mutta hiukan surumielisen säkeensä jostain lähikoivun latvasta, mutta pysyy katseeltani piilossa. Kulleroiden keltaiset kukat osuvat silmiini rehevän lehdon muuten vihreästä kasvillisuudesta. Tässä lehdossa on jotain äärimmäistä kauneutta ja herkkyyttä, mutta samalla villiä elämänvoimaa. Sitä, joka saa luonnon heräämään aina uudestaan keväällä pitkän talven jälkeen. Sitä, joka saa eliöt jatkamaan kasvua ja kukoistamista, vuodesta toiseen, vaikeuksienkin jälkeen.

Puro päättyy tunturin juurella, ruokkien suurta aapasuota, ylläpitäen sen ainutlaatuista elämää. Tarvon rämeen halki sitä kohti. Suopursut levittävät huumaavaa tuoksuaan ympäristöönsä. Sulamisvesistä märät rahkasammaleet litisevät saappaideni alla. Aurinko on vielä matalalla ja luo rämeikköön kauniin valon ja varjon leikin. Ikaikaiset kelohongat kohoavat hopeisina kitukasvuisten mäntyjen ja koivujen keskellä. Yksi niistä kiinnittää huomioni, aivan erityisen hieno vuosisatainen mänty. Sitä katsoessani kunnioitukseni herää. Vanha aihki on nähnyt monta vuosisataa, selviytynyt sadoista talvista ja muista koettelemuksista, ja päässyt nyt vihdoin rauhaan, toimien kuitenkin edelleen kotina uusille lintu- ja hyönteissukupolville.

Avosuon alkaessa siirryn kävelemään matalaa varpukasvustoa kasvavia, aavalla mutkittelevia jänkiä pitkin. Pirteä liro tulee heti kuuluttamaan minulle olemassaoloaan. Siirryn ripeästi kauemmas, en halua häiritä sen pesärauhaa. Sinirinta päästää kauniin, helkyttelevän ja monivivahtaisen laulunsa suomännyn oksalta. Katson kaunista pientä lintua pitkään. Sen suorastaan jalokivenhohtoinen, kauniin sininen kurkku ja ruosteenoranssit höyhenet sen alapuolella hohtavat auringossa. Laulujoutsenen joiku, sen villi toivotus, kajahtaa kevätvesistä lainehtivan suuren allikon keskeltä, siellä olevalta pieneltä mätässaarelta. Siellä tuo kaunis, lumenvalkoa 'ulthima thulen lintu 'saisi kasvattaa poikasensa rauhassa maapedoilta ja liian innokkailta retkeilijöiltä. Sekin oli jo vähällä kuolla sukupuuttoon ihmisen julmuuden ja ahneuden takia, mutta onneksi siltä kohtalolta pelastui, toisin kuin moni- aivan liian moni- muu kanssaeläjistämme.

Katselen ympärilläni olevaa upeaa maisemaa. Suurta, elämää kuhisevaa aapasuota, miljoonien tätä planeettaa asuttavien eliöiden kotia. Sen reunoilla kohoavaa vanhaa, luonnontilaista metsää, sen monenikäisiä puita, monet vuodet nähneistä kuusivanhuksista nuoriin, elämän jatkumista lupaileviin nuoriin koivuihin. Kaiken tämän ylle metsästä kohoavia jylyhiä tuntureita ja vaaroja, jotka ovat seisseet siinä monet vuosituhannet, joiden ympärille tämä maisema on jääkauden jälkeen muodostunut. Elämän verkkoa, jotain pelkkää ihmistä paljon suurempaa. Systemeitä, jossa kaikki on yhteydessä toisiinsa, ja jokainen otus tarvitsee toista. Jonka osana ihminenkin on; jossa ihmisen pitäisi elää sopusoinnussa muiden lajien kanssa.

Mikael Särkelä